

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Nașterea Domnului Nostru Isus Hristos.

În Iudea era împărat Irod. Acesta se făcu vestit de sălbatic pentru pofta de a stăpâni, de a fi împărat, și de aceea lăsă să fie ucise și cele din urmă rămășițe din neamul Macavelor. În sălbătăcia lui ajunse până acolo, de porunci să ucidă pe muieră sa, pe fratele său și pe cei trei feciori ai săi.

Când, întinat cu atâta sânge, începu a se bucura de o pace, care-l costă așa de mult, el și întreg orașul Ierusalimului s'au mișcat la o mare veste. că a sosit din fundul Răsăritului o bogată caravană: niște Domni mari cu cămilele lor. Toți se mirară tare mult de persoanele, de oamenii sosiți în Ierusalim, de hainele lor pitorești, de cămilele cu mersul lor maiestatic, măreț; de sclavii cari insoțiau pe stăpâniilor; dar cu mult mai tare se mirară de cuvintele acelora, cari păreau a fi capii caravanei: „Unde este cel ce s'a născut, împăratul Jidovilor? Căci iată am văzut steaua

lui la răsărit, și am venit să ne închinăm lui.“ Cine au fost acești oameni, a căror strălucită arătare-a tulburat așa de tare sfânta cetate a Jidovilor?

Legenda spune că au fost împărați și le dă la fiecare un nume, o vrâstă și o țară. Cel dintâi se numește bătrânul Melchior, împăratul Arabilor al doilea este bărbatul cavaler Baldassar, împăratul din Saba, al treilea e tinărul Gaspar, principele din Tarsis trei domnitori, pe cari o minunată stea cerească îi povățuia în Palestina. Cu siguranță însă nu știm nimic, pe cum despre păstori, așa nici despre acești magi sau filozofi, cari ies pe o minută din întunecime, și apoi iarăș cad în acelaș întunec.

Irod se tulbură foarte la vestea aceasta, că un nou împărat se născu de curând, cu toate acestea se făcu a nu băga în seama o astfel de veste și a chemat la adunare pe cele două mari sfaturi ale țării, adecă a archie-

reilor și a cărturarilor, ca să știe unde este locul, în care avea să se nască Messia. I s'a răspuns că în Viflaim, căci limpede era scris prin prorocul:

„Și tu, Viflaime, pământul Iudei, cu nimic nu ești mai mic între orașele Iudei, căci din tine va ieși povățuitor, carele va paște pe poporul mieu Israil”.

Acesta a fost cel din urmă glas al Sinagogii, care prin aceasta declarare și-a pus capăt mandatului sau încredințării ce a avut-o dela Dumnezeu.

„Atunci Irod, chemând într' ascuns pe magi, a întreat dela ei vremea stelei, care s'a arătat, și trimițându-i pe ei în Viflaim, a zis: mergeți, întrebați cu deadinsul de prunc, și dacă-l veți afla, dați-mi de știre, ca să merg și eu să mă închin Lui”.

Magii ascultând pe împăratul, s'au dus. Ieșind din oraș, li s'a arătat iarăș steaua, care mergea înaintea lor, și i-a povățuit până la Viflaim, unde s'a oprit plină de strălucire deasupra peșterii unde era Isus, Maria și Iosif: sfânta Familie...

După o călătorie atât de lungă, după ce au făcut atâtea întrebări și cercetări pe cale, când magii s'au văzut înaintea smeritei peșteri, atunci s'a trezit în dâșii mărimea credinței lor. Ei poate că au crezut că se vor închina înaintea unui nou împărat, născut în vre-o strălucită curte împărătească, dar au aflat un sărac pruncuț, un meșter de lemn neluat în seama de nime, și o sârmană mamă. Inima lor simplă, bună și curată a priceput aceasta taină de smerenie și de înjoșire, și căzând la pământ s'au închinat înaintea Pruncului sărac, pe care l'au aflat așezat în ieslea din un grajd de dobitoace; și i-au adus lui daruri strălucite pe cari le-au fost pregătit pentru un prunc fiu al unui mare Domnitor, și cari îi se păreau lor în rău loc nimerite: *aur* ca la un

Împărat, *tămâje* cala un Dumnezeu, *smirnă*, ca la unul orânduit, spre moarte.

Apoi sărutând picioarele micului prunc, Împăratului tuturor veacurilor, s'au întors pe altă cale în țara lor.

Aceasta istorisire a cercetării Magilor, a fost o prevestire a mișcării celei mari care avea să povățuiască toate popoarele la Evangelia lui Isus Hristos. Ceea ce stăpânește în Magi este o trebuință adâncă de Dumnezeu, cu siguritatea de a-l afla, dacă se cearcă. De când li s'a arătat steaua, a fost așa de mare credința lor încât nici o jertfă n'a fost în stare să-i oprească, și cercând pe Dumnezeu cu toată încrederea, l'au aflat. Așa să facem și noi: să cercăm cu adevărat pe Dumnezeu în calea cea obosită a acestei vieți, pentru ca să fim primiți întru bucuria și veselie de apurarea a lui Dumnezeu în viața fericită a Raiului.

Vechi scriitori bisericești ne spun că cei trei Magi (cuvânt persian, ce înseamnă oameni învățați în filozofie și în știință stelelor) au fost deplin învățați în credința creștinească din partea sfântului Apostol Toma. El i-a botezat, apoi ia sfințit de preoți, și mai târziu de Episcopi pentru țările lor, unde au lucrat cu mare zel pentru lățirea Creștinismului. Iată dară unde trebuie să cercăm pe Dumnezeu: în Biserica creștinească cea adevărată, așezată de Mântuitorul Hristos, pe care o mărturisim în simbolul credinței: Una sfântă, Catholică și apostolică. Căci pe cum ne învață sfântul Augustin:

„Nu poate avea nime pe Dumnezeu de Tată, dacă acela nu cinstește Biserica ca pe mama sa”.

Vedeți dară cât de tare greșesc Pocăiții de astăzi, cari se lepadă de Biserică, de preoți și de Episcopi...

Intăriți-vă dară, dragi creștini, la acest mare praznic de Crăciun, în credința cea dreaptă și sfântă a părinților, moșilor și strămoșilor voștri, și vă alipiți cu tot sufletul și cu toată inima voastră de sfânta noastră Biserică, singura adevărată și mântuitoare de suflete. Nu vă lăsați amăgiți și ademeniți de bieții frați ai voștri, cari zic că s'au pocăit, ori cari voesc să vă ducă în apele lor tulburi...

S'au pocăit și nu sunt pe cărarea mântuirii, ci s'au lepădat de adevărata Biserică, și sunt în ghiarele Satanei și pe calea pierzării și osândeii, de care să vă ferească preabunul Dumnezeu.

Despre tăria, slăbiciunea și desfătarea sufletească.

Cuvintele ce le-am luat de temeiul al rugăciunii noastre se află în cartea sfântului apostol Pavel către Romani, cap. 15, vers 1 :

„Și datori suntem noi cești tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși, și nu nouă să plăcem“.

În această oră sfântă din miez de noapte, în care aruncăm privirea sufletului mai întâi peste un an încheiat și apoi căutăm în taina viitorului, în necunoscut, să ne punem trei întrebări serioase, la cari nu suntem în stare să răspundem prin vorbe, la cari numai faptele noastre pot să dea răspuns :

— „Avem tărie sufletească?“

— „Putem purta pe cei neputincioși?“

— „Aflăm desfătare în noi înșine?“

Avem destulă tărie sufletească?
Ce însemnează a fi tare?

Să cercetăm în adâncul sufletului nostru și să ne întrebăm !

Căci dacă în vreme de un an întreg am implinit din dragul inimei o datorie ușoară, fără a fi jertfit ceva din al nostru, fără a indura lipsuri, fără a fi supuși ispitelor: aceasta nu însemnează a fi tare.

Când am fost dăruiți cu un trup sănătos, cu o inimă veselă, când n'am fost siliți să biruim patimi pentru a fi răbdători, când n'am indurat dureri și oboseli; atunci nu ne putem mândri că am avut tărie sufletească.

Dacă ne-am înlesnit lucrarea, întorcând privirea de la greutăți și neplăceri, dacă în faptele noastre am umblat după câștig și trai ticnit: iarăș n'am dovedit tărie.

A fi tare: însemnează a implini cu credință și cu stăruință lucrarea începută, chiar și atunci când împlinirea datoriei noastre nu ne înveselește, când nime nu ne dă mână de ajutor, când nu suntem îmbărbătați ori mângăiați prin laude.

A fi tare: însemnează a nu vorbi de jertfe și de lipsuri, a nu ne aduce aminte de dănsese când voim să ajutăm pe alții și să săvârșim binele.

A fi tare: însemnează a-și aduna puterile în contra slăbirei și oboselei sufletului său, asemenea unui oștean la pază înaintată, care stă flămând în fața gerului, a vântului și a vrășmașului în întunecul nopții, și nu-și întoarce fața pentru a se feri de vântul sfâșiiitor din spre miez-de-noapte, nici atunci când barba și genele i-au înghețat. Cuprins de amorțea morții, oșteanul nu se întoarce să caute ajutor. El nu se gândește atunci decât la patria lui cea prietenoasă, pașnică și blândă! Și de s'ar întoarce către dânsa cerând ajutor, oșteanul ar fi împușcat ca un ticălos și netrebnic.

A fi tare: însemnează a nu se gândi la mărire, la câștig și la resplată,

a face binele din dragul inimei, inveselindu-se ca un copil nevinovat de frumuseța binelui sevărsit.

Suntem oare tari, iubii mei? — Semnul puterii e îndurarea slăbiciunii. Avem noi răbdare în fața slăbiciunii? Avem răbdare, când stăpânul nostru e ciudat, ori nu cere prea mult? când servitorii noștri nu ne implinesc voia? Suntem îngăduitori față cu frații, cu surorile, ori cu prietenii, cari cer de la noi tocmai ceea ce ne e mai greu, cari ni se infățișează tocmai cu greșeli, de cari ne scârbim mai mult? Sau răspundem cu asprime tuturor; sau, ceea ce e și mai urât, ne plângem pe ascuns în contra lor și tragem băgarea de seamă și a străinului la greșelile lor? Ne-a trecut vre-odată prin minte să luăm asupra noastră vinovăția aproape-lui nostru și să suferim noi dojana datorită lui? Ori mai adese ne-am grăbit a rostogoli asupra lui și vinovăția noastră? Ori ne-am însoțit cu oameni, față cu cari înainte eram nepăsători, numai pentru a da în tovarășie năvală asupra altora, numai pentru a le afla greșelile cu atât mai nesuferite, cu cât le-am povestit mai mult noului tovarăș? Putut-am suferi o vorbă împotrivoare? putut-am ierta deșertăciunile și slăbiciunile minții? putut-am suferi cea mai, mică supărare ce ni se face, de și izvorul acestora l'am putea descoperi și înlătura dacă am iubi pe aproapele nostru.

A ierta: însemnează a iubi.

Pe cine iubim noi? Pe cine am iubit vre-odată atât de mult, încât și greșelile lui să ne pară vrednice de iubire, știind că ele sunt partea slabă a unei însușiri bune?

A ierta: însemnează a înțelege.

Pe cine am înțeles noi? Ne am ostenit noi vreodată să cercetăm, dacă nu cumva inima aproape-lui e încărcată

de griji? Vedem părul inalbându-i, îi vedem fața brăzdată de încrețituri, și nu știm pentru ce. Nu ne trece prin minte, că ochii lui nopți întregi nu s'au închis, că inșetează după o întrebare prietenoasă: Suferi? pentru ca să-și poată ușora inima încărcată cu suferințe? Suntem nepăsători. Nu vedem decât mersul obosit al aproape-lui, ochiul lui ostenit; ne pare sgârcit la vorbă și sarbăd. Sărmanul! el ar fi vorbit, dacă l'am fi întrebat în felul cum Hristos știe să întrebe, Hristos, ai cărui ochi lăcrimau la vederea suferinței.

A suferi: însemnează a ajuta.

Când ajutăm noi? Noi așteptăm ajutor de la alții. Aproape-lui nostru voim să-i dăm un ajutor, pe care nu-l poate primi, sau care nu i-ar fi de folos. — Si apoi cerem mulțumită, o mulțumită nesfârșită, o mulțumită mai mare de cum a fost ajutorul ce am dat. Câtă bunătate, câtă istețime, câtă lăpedare de sine se cere de la cel ce întinde mână de ajutor! Câtă înțelegere trebuie să aibă omul, pentru a se simți în starea celui care suferă, pentru a simți în adevăr durerea lui! Iar noi îi aruncăm fărîmăturile ce ne sunt de prisos și ne mirăm când nu le ridică. Inșetatului îi dăm pâine uscată căci trecem cu vederea că e inșetat. — Ah! — când oare ajutăm în adevăr pe aproapele nostru!

Acum, încă o întrebare; cea din urmă și cea mai grea:

Aflăm oare desfătare în noi înșine?

Cine ar îndrăzni să spună că nu! Unuia nu-i plac podobe, dar el se mândrește cu vieța sa nepătată; altul alică în oglindă, că fața sa nu e frumoasă, se crede însă mai înțelept decât alții. Copii tăi nu sunt desevărsiți, dar spui că sunt mai bine crescuți decât ai altora! Grădina vecinului nu

e așezată în loc frumos, el culege însă cele mai frumoase poame!

Aproapele tău e pururea posomorit, iar tu totdeauna vesel; unul e mândru de veselia sa, iar altul ar da podoabe și bogății în schimbul unui trup sănătos și a unui suflet desfătat. Acesta e mândru pentru jertfele ce a adus și vorbește mereu despre ele. Vorbind neconținut de jertfele făcute, el pricinuește celuilalt durere. De mii de ori el dorește ca mai bine să nu fi făcut aceste jertfe. Te mândrești cu iubirea ta de adevăr, și nu știi că adevărurile tale amaresc pe aproapele, îl jignesc și-l întristează.

Unde e omul care n'are, în adâncul inimei sale, un loc în care se ascunde desfatara de sine! Unde e omul care să nu creda ca a fost daruit de Dumnezeu cu toate însușirile bune, de și poate, e încărcat cu greșeli și cu slăbiciuni, despre cari nu e în stare să și dea samă. El n'are înse slăbiciunile altora și de aceea se crede îndreptățit a fi mândru.

Puterea lui e slăbiciune, căci neputința sa e tăria altuia, și astfel a trebuit să fie, pentru ca să se dese-vârșească marea și puternica clădire a lumii. Cum e întocmirea lumii întregi așa e și întocmirea fiecărei case ori cât de mică, întocmirea fiecărei familii, fiecărei tovarășii de omeni. Dacă tot omul ar ajuta cu tăria sa pe aproapele sau și și-ar mărturisi greșelile, ca altarul să ia locul pe care el nu e în stare să-l fie, atunci noi oamenii am fi aceea ce a voit Dumnezeu să fim, și ce aveva am putea fi când am urma cu râvnă și am viețui amăsurat sfintelor lui cuvinte. Pentru aceasta să cerem ajutorul lui.

Părinte Ceresc! Tu singur ai tărie dese-vârșită pentru copiii Tăi! Tu ne poți sprigini când șovăim în fața datoriilor noastre! Tu ne poți ajuta intru

a purta durerile noastre! La Tine aflăm sprigin când ne doboară grijile. Înaintea feței Tale slăbiciunea noastră nu e puțină, căci Tu ne ai făcut așa! Tu cunoști măsura, cu care ai măsurat fiecărui om puterea lui și de la Tine sunt și poverile. Vom fi pătrunși de voință și răbdători, după cum se cade fiilor Tei. iar între noi ne vom sprigini cu mângâiere.

Indurare! Oh! iartă-ne dacă ne-am certat prea mult între noi până acum; dacă nu ne am spriginit cu iubire, ca nimene dintre noi să nu alunece! Dăruiește buzelor noastre graiul dragostei. Deschide ochii noștri, ca să putem vedea unde e nevoe de ajutor, ca să nu trecem nesimțitori pe lângă suferințe, ca greșilele apropelui să le cunoștem numai pentru a le îndrepta cu blândețe și cu duioșie. Doamne Dumnezeul nostru, nu trimite pedepsele Tale asupra noastră, când ne înălțăm în deșertăciune, când credem prea mult despre noi! Iartă și această a noastră slăbiciune, așează smerenie în inimile fiilor Tăi, ca să nu fim nevoiți a trece în calea smereniei cu amar și cu durere. Ție-ți aducem mulțumită pentru toate durerile de cari ne-ai făcut părtași. Ție-ți mulțumim prin cuvinte și prin fapte! Ție-ți vom mărturisi slăbiciunile noastre. Tu singur ești cel a tot puternic! Amin!

Carmen Sylva.

Starea sănătății Regelui. Este de obște cunoscut, că Maiestatea Sa Regele nostru de un timp încoace a fost bolnav în măsură, ca a trebuit să se supună unei operații. Aceasta operație a avut un rezultat deplin satisfăcător. Despre starea sănătății zilnic s'au dat anunțuri din ce în ce mai linistitoare. Astăzi — mulțumită Proniei cerești — însă-nătoșarea iubitului nostru Suveran, este asigurată.

„Christos se naște, măriți-l!“

Sărbători sfinte! Sărbători pline de adâncă taină! Cu ce dor ferbinte sunt așteptate de tineri și bătrâni deopotrivă? Și mamele în preajma acestui praznic mângâietor cu Moș-Crăciun își ogoaie pruncii nevrăstuici. „Taci, puiul mami și dormi, că vine Moș-Crăciun drăguțul cu coșul plin de burătăți și-ți aduce nuci de aur și mere din grădina raiului.“ Și copilașul doarme zimbînd dulce prin somn, căci pentru dănsul bătrânul unchiaș nu ține seama de ziua din călindar, ci sosește mai de multeori-în vis.

Cu toții ne bucurăm. Fețele se înseninează, brezdele adânci săpate de năcazuri se mai netezesc, iar în suflete se pogoară cerescul dar: pacea.

Și cum să nu ne bucurăm, când pricini însemnate ne îndeamnă la nespūsă veselie. Ingerii în ceriu împreună prăznuiesc cu noi. Chiar și firea o provocăm ca să fie cu noi în veselie:

„Săltați câmpuri și livezi,
Hristos s'a născut,
Bucurie ne'ncetată
Nouă ne-a adus.“

Iată pricina bucuriei: Nașterea Domnului, începătura mântuirii noastre. Făgăduință dată strămoșilor noștri Adam și Eva, când aproape desnădăjduiți părăseau raiul fericirii pământești, și patriarhilor Avram, Isac și Iacob se împlinesc. Se împlinesc prorociile profeților.

Dorul poporului ales și a întreg neamului omenesc nu mai e numai un dor piu și ferbinte, e un fapt împlinit. Cuvântul să face trup. Cerescul Părinte își arată nemăsurata iubire de oameni, căci așa a iubit lumea, încât pe unul născut Fiul său l'a trimis, ca tot celce crede într'însul să nu piară ci să aibă viața de veci! Și oare nașterea Domnului nu-i dovadă milostivirii sale? Da! I-a fost nespūs de milă Domnului îndurărilor de lucrul mînilor sale. I-a fost milă de cel, pe care l'a făcut după chipul și asemănarea sa înzestrându-l cu suflet nemuritor, cu minte înțelegătoare și cu voință nestânjenită. A trimis pe Fiul său, ca îmbrăcându-și dumnezeirea în temnița trupului omenesc, să ne facă fii și moșteni ai împărăției sale, să ne deschidă această împărăție, care pentru neamul omenesc multe mil de ani a fost închisă.

Ingerii se veselesc, că locul rămas gol după surparea semenilor lor răsvrățiți în focul

cel de veci, iarăși se va împopora cu suflete-sfinte, și aduc solie sfintă pe pământ cântând mărire celui Preînalt: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni de bună voire!“

Ce disgustător e însă, când te gîndești, că o mulțime de creștini pricina bucuriei din aceste zile o află în folosirea unor mîncări și beuturi mai alese că de obicei, și nu cunosc adevărul, că de nu se naștea Isus, n'ar fi nici murit și prin urmare nici nu ne-ar fi răscumpărat.

I. Surani

De ale Crăciunului.

Despre originea pomului de Crăciun și a Colindelor.

E cunoscut aproape fiecărui român, ce e „Pomul de Crăciun“: un pui de brad, împodobit frumos și încărcat cu luminări, cari se aprind seara de ajunul Crăciunului. În juru-i se grupează toți membrii familiei și rude sau prieteni, își dăruiesc unii altora, care ce pot, mînîncă cu toți — mai ales fructe — ascultînd și cântînd colinde.

Acest obicei e mai lătit în țările apusene, și precum noi nu ne putem inchipui Paștele fără pască și ouă roșii, tot astfel apusenii — se înțelege creștini — nu și pot inchipui un Crăciun fără pom de Crăciun.

În fiecare casă, ba chiar și în localurile publice, care mai rămîn deschise, se vede în seara „Sfîntului Ajun“, strălucind luminile pomului de Crăciun.

Noi românii trebuie să privim cu oarecare mîndrie națională la stabilirea faptului că datina pomului de Crăciun nu e de origine germană — cum se susține în general — ci de obârșie română.

Vechii germani n'au cunoscut nici o sărbătoare în mijlocul iernii.

Cel deăntii eveniment istoric, care aduse cu sine o sărbătoare în mijlocul iernei, fu adoptarea calendarului roman. Cu anul roman împărțit în 12 luni se adoptară și începutul anului în Ianuarie, cum se exprimau Romanii — Calendele lui Ianuarie — erau una din cele mai mari sărbători romane în special sărbători populare.

Cum în vechea Roma și în toată lumea romana până la Egipt era în uz ca în ajunul

anului nou să se încarce o măsură — tabula fortunae — cu tot felul de lucruri ca o preînchipuire a belșugului anului nou. Și cum femeile romane căutau a ghici secretele noului an din ramuri, totdeauna verzi, din numărul și pozițiunea frunzelor, tot astfel în aceleași ceasuri se indeletniceau femeile din toate provinciile romane cu aceeași plăcută ocupațiune. Ramurile din pomul norocului — laurul și maslinul — jucau un rol însemnat în vieța religioasă a Romei. Acestea erau aduse din pădure acasă, infrumseșeau și înveseleau cu verdeață și mirosul lor locuințele și serveau în ceasul sfânt la descifrarea tainelor viitorului.

E numai natural, că cu nașterea Mântuitorului și cu lășirea creștinizmului serbătoarea anului nou a câștigat un alt caracter.

Liberiu, episcopul Romei, despărți serbătoarea Nașterii de a Botezului Domnului și o așeza la 25 Decembrie. În anul 354 serba, pentru prima dată în biserică a apus Nașterea Domnului la 25 Decembrie.

Serbările obișnuite din vremea păgână s'au transformat în obiceiuri creștine. Calcularea timpului dela „Nașterea lui Hristos” începea nu numai din anul nașterii, ci din ziua și chiar ora nașterii lui Hristos. Unită cu serbarea anului nou, ziua Nașterii Domnului deveni serbătoarea cea mai mare a iernii și covârși prin splendoarea și popularitatea sa pe 6 Ianuarie care remase ziua Botezului Domnului.

Nu e o coincidență fără înțeles, că cu ziua Nașterii Domnului începe se crească ziua, cum spun sfinții Părinți: „La nașterea lui Hristos începe ziua a crește.” De acum începe că noaptea, ce precedea ziua Nașterii Mântuitorului lumii, să fie considerată, ca o noapte miraculoasă și în serviciul ei intră îndată datinile din vechime ale anului nou.

Și precum pomul de Crăciun în familiile creștine înlocuește ramurile din pomul norocului păgân, astfel Colindele noastre au urmat jocurile îndănite la Romani în zilele prime ale lunii Ianuarie și nu numai înțelesul cuvântului „colinda” și „a colinda” se derivă din „Kalendae Ianuarii” dar după constatarea lui Ducange (Paris 1840 - 1850) chiar și textul colindelor noastre e același cu colinda copiilor din Roma.

După datele ce avem, cel dintâi pom de Crăciun în felul celui de azi îl aflăm în Starsburg în anul 1605, iar textul colindelor noastre se cânta deja la Roma în ziua de 1 — Kalendae — Ianuarie.

Ducange după un manuscris din veacul al 13 a constatat următoarele: „La prima Ianuarie în Roma intrând copii în case te bineventează. Astfel fac dela casă la casă salută casa astfel: în asta casă se fie bucurie și veselie câți fit mititei, atâți porcei, și tot atâța miei. Apoi primesc dela stăpânul casei daruri, precum dânsului place a da”.

Tot astfel colindă și ai noștri âmbând din casă în casă și azi după două mii de ani cântând:

Buna ziua lui Ajun!
Că-i mai bună a lui Crăciun!
Atâți mei, atâți porcei
Cu copiii după ei.

Colindul Nașterii lui Isus Hristos

Refren: Demineața lui Crăciun.

Auzită dela Parasca Chindris, din Ieud.

Pr. I. Birlea.

Sculați, gazde, nu dormiți,
Sculați, gazde, nu dormiți,
Demineața lui Crăciun.
Că nu-i vreme de durmit,
Ci vreme de prăznuit.
Că vine o sărbătoare.
Cea mai sfântă pe sub soare.
Astăzi Dumnezău o vrut,
Om pentru noi s'o făcut.
Din fecioara s'o născut,
Din Maria preacurată,
Intr'o micuță poiată.
Ingerii veniră jos.
Unde s'a născut Hristos.
Și frumos s'au laudat,
Cu toții s'au bucurat.
Și noi să ne veselim,
Cu toții s'a prăznuim.
Până n veci să l alduim.
La a lui Hristos venire,
La a noastră mântuire.
Dintr' aceasta mică casă
Binele să nu mai iasă.
De oameni fie iubită,
Totdeauna pomenită,
De Domnul blagoslovită.

Colindul lui Adam și Eva.

Refren: Florile d'albe.

Auzita dela Ileana Ardelean.

Pr. I. Birlea.

Dumnezeu, dela început,
Toată lumea o-a făcut,
L'o făcut Domnul Hristos
Pe Adam foarte frumos.
Pe Eva o ijdăit
Laolalta i-o tomnit.
De mâna că i-o luat
Și în rai ca i-o băgat.
Din toți pomi să mânânce.
Din pomul cel înflorit
Nu mânence că i oprit.
Da șerpele veninos
O atârnat creanga jos.
Și pe Eva o'nșelat,
Și doua poame-o luat
Și lui Aeam că i-o dat
Dumnezeu s'a supărat,
Și cătră ei a strigat
Mai Adame, ce-ai lucrat.

Mai Adame merge-i jos,
Și-i lucra ca-un păcătos.
Și tu Eva-n jos îi mere
Și-i lucra ca și-o muere.
Vai Doamne, cum nu m'as duce
Din asta grădină dulce,
Cum, Doamne, eu nu aş mere
Din asta grădină cu mere.
Fi'ai șerpe, blăstămat,
Pe-amândoi ni-ai înșelat:
Șerpe când te-a durea capu
leși la drum, și-ți cata leacu.
Să fiți, gazde, veseloși
C'ați ajuns Crăciun frumos.
Și gazdosia veseloașă
C'o ajuns zile frumoasă
Și nașterea cea Hristoașă.

Sfințire de clopot. Harnicii credincioși din beneficiul superior al Borșei, au procurat un clopot nou pe seama bisericii lor, care se așteaptă în fie care zi să sosească dela firma Novotny din Timișoara. Se speră, că sfințirea noului clopot se va putea face în 19 Dec. crt.

Cătră cetitori. Cu această ocaziune organul nostru apare în dublu număr.

Ne luăm voia, să rugăm pe reștanțieri să binevoiască a-și achita datoria de plată până în 31 Dec. crt.

In preajma sfântului praznic al Nașterii Mântuitorului, tuturor cetitorilor și binevoitorilor nostri le dorim sărbători fericite!

Calendar săptămânal.

19 — 31 Decemvrie 1926.

- 19. Dumineca In. de Nașterea Domnului. M. Bonifație.
- 20. Luni. M. Ignație.
- 21. Marți M. Iuliana, 304. d. Hr.
- 22. Miercuri. M. Anastasia. 290. d. Hr.
- 23. Joi. 10. M. din Creta. (249—251).
- 24. Vineri. M. Eugenia. (249—268).
- 25. Sâmbăta. Nașt. Domnului.

- 26. Dumineca. Sob. Născăt. de Dumnezeu
- 27. Luni. Arhidia. Ștefan.
- 28. Marți. SS. 20,000 Mucenici arși.
- 29. Miercuri. SS. 14,000 prunci uciși.
- 30. Joi. M. Anisia.
- 31. Vineri. Melania.
- 1. Sâmbăta. Tăierea Imp.